

Ara, però, els sants i previsors barons de l'Institut de Previsió, han cregut que en el daltabaix que passa el poble cal posar-se a to de les circumstàncies i han fet estudis i han deliberat i han pres acords, acords trascendentals.

Ara l'Institut començarà a pagar el subsidi de vellesa als 64 anys, en lloc d'esperar els 65, i la quota ja fabulosa d'una pesseta diària, és augmentada encara fins a *pela-i-cinc*.

Amb aquest motiu els elogis en la Premsa del país es repeteixen i es prodiguen tant i nosaltres en sentim tanta joia, que ens hem cregut en el deure de recollir a les nostres planes aquest sentiment altruista de l'Institut Nacional de Previsió, i les Caixes d'Estalvi, l'Obra de la Vellesa i la de la Dona que treballa i la de les Noies que es dediquen a repartir l'Olla dels Pobres amb música, tal com abans es feia a Granollers el dilluns de Carnestoltes...

El millor refugi

En moltes cases hi ha uns rètols i unes fletxes que indiquen els llocs de refugi en cas d'atacs aeris que hom tem del feixisme internacional.

Mes, al nostre parer, el millor refugi ha d'ésser la serenitat. Si desgraciadament arriba el cas d'haver-nos d'amagar dels efectes d'un bombardeig, creiem que hi haurà més desgràcies per trobar lloc en els refugis que no per la metralla de l'enemic.

Això ens ho fa creure la ja famosa «Batalla de la Guatlla». Aquesta batalla la va promoure l'espetegar del motor d'un automòbil. I ni el vidre ni les taules del popular cafè no n'haurien sofert, si la serenitat no hagués mancat a la concurrència.

Per això hem d'insistir que el millor refugi és mantenir la serenitat.

La Candieta

Dilluns fou enterrada la Candieta. La Candieta era aquella castanyera que tenia la seva parada i la seva torradora al carrer de Clavé, a la cantonada de Sant Roc.

Era una dona petita, seca, viva com una centella. I, com totes les dones del poble, havia treballat molt i havia sofert molt.

La mort de la Candieta, és com un símbol. La fi d'aquesta pobre dona, que ha mort d'una pulmonia, o d'una bronconeumonía, arplegada en el seu lloc de treball al mig del carrer, és una acusació més al sistema capitalista que es cebava en els pobres.

La pobra castanyera, tot i la seva vellesa, havia de suportar el fred i el vent i la pluja, els vespres de tardor i de l'hivern. I ha aguantat fins que la mort ha pogut més que el manyoc de nervis que sostenia el seu cos dèbil.

ANIVERSARI!!!

El dia 25, es complí el tercer aniversari de la mort de Francesc Macià, el Primer President de Catalunya.

En aquestes hores de dolor — i d'esperança — reiterem el tribut de la nostra admiració a l'insigne patrici i gran català que en un règim capitalista, s'esforçà per humanitzar la vida dels treballadors.

I, en recordar a Francesc Macià, saludem a Lluís Companys, qui manté amb tota dignitat el gest indomable del nostre poble contra tots el que pugnen per imposar-li el jou de l'esclavatge.

Tal com el seu company, el Bescanvi, a qui havia vist tothom a Granollers, amb aquell carretó de ferro de can Trullàs fins que materialment va caure vençut pels anys i per les xacres...

Tant desbo que en l'esdevenidor no es repeteixin casos com el d'aquest vell matrimoni que ha d'omplir de tristesa el cor de llurs fills, als qui expressem, amb aquestes ratlles, dictades per l'amistat, la nostra condolença pel dol que els desconhorta...

Els gats i la Carta Familiar

El gats, ja de sempre han estat malmirats i tinguts per molta gent com un bestiar de perill. Aquestes bestioletes casolanes, que se us freguen a les cames i us miren amb ulls d'agraïment quan els feu una carícia — llevat que de vegades us claven una urpada, — ara, amb l'establiment de la Carta Familiar, són un perill més gran que mai i més efectiu en la vida plàcida de la llar.

Figureu-vos només que un dia el gat de casa vostra — o un del veïnat — trobi el rebost obert o que els deixeu el cabàs de plaça a llur abast. Ja us heu imaginat la tragèdia que n'esdevindrà d'això?

Abans, tot tenia fàcil solució. Els gats podien atemptar contra les viandes, a tot arreu on hi havia dones massa confiades, o massa descuidades. Però ara, com us ho fareu si un dia us quedeu sense carn o sense porc, o sense gallina, si ja heu arrencat els tiquets de la Carta Familiar?...

Una lliçó?

Aquests dies han estat atorgats els Premis Literaris de la Generalitat — els premis Creixells, Ignasi Iglésies i Falguera i Duran, — a la millor novel·la, a la millor obra de teatre i al millor llibre de poesies catalans.

Els guanyadors d'aquests premis són Francesc Trabal, Xavier Benguerel i Joan

Oliver. I els tres literats han renunciat al premi en metàl·lic que corresponia a cada ú, per a ajudar així a la lluita contra el feixisme.

No sabem, però, si haurà aprofitat a algú aquesta lliçó dels tres escriptors de Catalunya.

La tragèdia familiar

La nota sentimental de la setmana l'ha constituïda, sens dubte de cap mena, la incorporació dels fills d'Alcalà Zamora a llurs organitzacions que lluiten contra el feixisme.

Les incidències del viatge des de Suècia dels dos germans Alcalà-Castillo, ens mostra la tragèdia de la família del qui fou primer President de la República.

El sentiment de llibertat — i de dignitat civil — ha pogut més, en aquests joves lluitadors, que el pes mort dels directors espirituals i que les argücies d'advocat de llur pare.

La posició falsa i suïcida d'Alcalà Zamora, sempre ens ha semblat, més que una traïció, una equivocació fàcil als polítics massa creguts que tot s'arranjava amb sargits i pegadets. La lluita a Espanya, des d'anys ençà, i més des del 14 d'abril del 1931, no admetia sargits ni pegadets. I l'eminent juriconsult fracassà i el pare ha fracassat també en el sí de la seva llar.

Mentre ell és a l'exili, els seus fills es redrecen i es dignifiquen venint a participar en una lluita de la qual a llur pare li alcança bona part de culpa.

Disciplina

Tothom parla de la disciplina.

Naturalment, de la disciplina imposada als altres.

Però ningú no vol deixar la tralla.

Ni ningú no comença per disciplinar-se a ell mateix.